

říjen

EPIKLESE

Uprostřed tohoto měsíce října se uskuteční Národní eucharistický kongres. Příprava na tuto událost církve v naší farnosti vrcholí. Sledovali jsme průběžně, jak je to s eucharistií z hlediska svátosti, jejího ustanovení, přítomnosti Krista a ve způsobu slavení při mši sv.

Tento výklad bude zaměřen na jednu z nejdůležitější částí slavení eucharistie a tou je epiklese.

Řecké slovo epiklese (epikalein = svolávat, přivolávat) znamená v nejširším slova smyslu naléhavou prosbu. Protože se uskutečňuje v Duchu, obsahuje každá modlitba implicitně epiklézi. Církev je neustálou epiklézí, protože není magickým vlastníkem svého Pána. Nic se neděje automaticky: Epiklese je pokorná žádost, která se přímluvou Krista stává jistotou. Znalci liturgie a teologové užívají termín epiklese pro modlitbu, která úpěnlivě prosí nad chlebem a vínem o „zásah“ Ducha svatého, přetvářející je v tělo a krev Kristovu, a která zároveň naléhavě prosí za přijímající.

Úvod k Římskému misálu se k této části eucharistické modlitby vyjadřuje těmito slovy: „Epiklese: církev zvláštními prosbami vyzývá Boží moc, aby věřícími přinesené dary byly proměněny, a tak se staly Kristovým tělem a krví, a aby neposkvrněná oběť byla ke spáse těm, kdo na ní budou mít účast při svatém přijímání“.

Naléhavost této prosby k Duchu svatému vyžaduje naprosto nutně zastoupení ve všech užívá-
ných formách eucharistické modlitby. Formulace jsou různé, ale obsah je shodný.

1. eucharistická modlitba: „Učiň, Bože, ty sám, ať je tato oběť v plnosti tvého požehnání tobě zasvěcená, pravoplatná a duchovní, hodná tvého zalíbení; ať se nám stane tělem a krví tvého milovaného Syna, našeho Pána Ježíše Krista.“
2. eucharistická modlitba: „Proto prosíme: Sešli rosu svého Ducha také na tyto dary a posvět je ať se nám stanou tělem a krví našeho Pána, Ježíše Krista.“
3. eucharistická modlitba: „Proto tě, Otče, pokorně prosíme, posvět svým Duchem tyto dary, které před tebe klademe, ať se stanou tělem a krví tvého Syna, našeho Pána, Ježíše Krista.“
4. eucharistická modlitba: „Proto tě, Otče, prosíme: ať svatý Duch posvětí také tyto dary, aby se staly tělem a krví našeho Pána, Ježíše Krista.“

Takto uspořádaná mše podtrhuje teologický princip. Eucharistická modlitba je trinitární, proměna je připsána všem třem Božím osobám: Otci, protože je dílem Boží moci; je to však kněžství Syna, které obnovuje na oltáři tajemství večeřadla; toto tajemství je nekonečné ze zvláštního důvodu: Je dílem Ducha svatého, kterému je připsána veškerá posvěcující činnost.

Některé patristické texty epiklézí nenazývají pouze tuto zvláštní modlitbu, ale celou anaforu, která je chápána jako velká „naléhavá prosba“.

Vše se dovršuje v Duchu svatém, o kterého kněz žádá Otce v úzkém spojení se vším Božím lidem.

Proroci charakterizovali novou a konečnou Smlouvu jako vylití Ducha. Ten, kdo spočine na Mešiášovi (Iz 11), se rozlije na všechen lid (Gal 3, 1-5). V den Letnic vidí Petr naplnění těchto zaslíbení (Sk 2, 16n). Již od počátku si je církev vědoma že z tohoto eschatologického daru žije.

Celá tradice křesťanského Východu svědčí o přítomnosti Ducha v těle Kristovy církve dnes stejně jako v době Letnic. „Letnice jsou nikdy nekončící slavností. Kdyby Duch nebyl přítomen, církev by neexistovala,“ píše svatý Jan Zlatoústý.

Ale církev tuto eschatologickou situaci žije v dynamice času. Zpívá píseň Beránkovy svatby (Sk 19, 17), zatímco stále putuje po této zemi. Tento obraz představuje církev jako nevěstu, která spolu s Duchem volá „Přijď!“ (Zj 22,17). V epiklézi, přestože si je církev vědoma, že „má“ Ducha, neúnavně volá, aby tento Duch sestoupil nejen na eucharistické „dary“, ale také „na nás“, to je na ty, kdo jedí eucharistický chléb a pijí proměněné víno. Věřící jsou Duchem proměňováni v tělo a krev Kristovu. Kdo jí proměněný chléb a víno, stává se tělem Pána. Cílem eucharistie je proměna chleba a vína v Krista. Proměněný chléb a proměněné víno se stane pro každého, kdo jej bude jíst a pít, pokrmem života, a v nich se mu církev zjeví jako Tělo Kristovo.

Proto teologická tradice nazývá Ducha svatého „duší církve“. Mít duši znamená mít pouze jedno tělo. Jako ilustrace této pravdy může sloužit tradiční východní ikona Letnic. Apoštolové jsou zde namalováni, jak sedí ve dvou částech jako členové všeobecného koncilu a jak na ně sestupuje Duch ve formě hořícího ohně. Uprostřed nich je místo, které se zdá být prázdné, ale které je přesto osvětleno: znamená přítomnost samotného neviditelného Krista v jeho církvi.

V byzantské liturgii existuje rituál, který spočívá v tom, že do kalicha se při přijímání nalévá kapka horké vody. Mikuláš Kabasilas, autor 14. stol., říká, že tento ritus symbolizuje „sestoupení Ducha svatého na církev“. Jako Letnice následovaly až poté, co bylo dovršeno Kristovo utrpení a byla naplněna jeho veliká noc (Pascha), tak ve mši sestupuje Duch až poté, „kdy je oběť již přinesena a posvátné dary dosáhly své dokonalosti. Tato dokonalost se uskutečňuje také v těch, kteří je hodně přijímají“. Kabasilas vidí v tomto ritu zeon eucharistických Letnic. Co z toho můžeme vyvodit jako platné pro každou křesťanskou liturgii, i když to v ní není tak zřetelně vyjádřeno? V eucharistickém kalichu vidíme celý Ježíšův život. Celý jeho život byl duchovní: Byl počat z Ducha svatého, Kristus seslal Ducha na církev, ve které je jeho prostřednictvím stále přítomen. Proto také na krev Kristovu, kterou přijímáme, musí sestoupit nejdříve Duch, aby posvětil nás a náš život. V textech svatého Ignáce Antiošského je silně přítomná následující myšlenka. Při eucharistickém stole přijímáme pod dvěma způsoby: Pod způsobem chleba a vína, abychom přilnuli ke Kristu – říká mučedník biskup – tělesným a duchovním způsobem, abychom se spojili s jeho tělem a s jeho Duchem. Jak víme, v antické době věřili, že duch žijících bytostí sídlí v krvi. Proléváním krve se ztrácí duch, život. Mučedníci se inspirovali úryvkem evangelia: „Kdo chce svůj život zachránit, ztratí jej, kdo jej ztratí, zachrání jej.“ Můžeme z toho pochopit proslavené rčení mezi mnichy: „Dej svoji krev, dostaneš Ducha.“ Zde se lidská krev ztotožňuje s lidským životem, jenž potřebuje přijmout Ducha.

Bez Ducha mohou být považována všechna hnutí krve za podezřelá. Toho si povšimli i mniši, kteří praktikovali tak zvanou fyzickou metodu hésychastické modlitby: Považovali za velký omyl myslet si, že teplo, jež bylo výsledkem krevního oběhu, bylo teplem, které působil Duch.

Při přijímání se děje něco opačného: Naše krev se sjednocuje s krví Páně, na nějž sestoupil Duch svatý. Proto náš „oběh“, abychom to řekli lékařskou mluvou, se stává duchovní, teplo tělesné krve, které je považováno za něco podezřelého a iluzorního, pohasne a je nahrazeno teplem a ohněm Ducha. To potvrzují například známé eucharistické vize ze života svatého Sergeje Radoněžského: oheň v kalichu, oheň v tom, kdo přijímá, celý oltářní prostor plný ohně.

P. L.

Použitá literatura: Český misál 1983, T. Špidlík: Eucharistie lék nesmrtelnosti

Liturgický kalendář říjen 2015

1. čtvrtek	Památka sv. Terezie od dítěte Ježíše, panny a učitelky církve
2. pátek	Památka svatých andělů strážných první pátek v měsíci
4. NEDĚLE	27. neděle v mezidobí
6. úterý	Sv. Bruna, kněze
7. středa	Památka Panny Marie růžencové
9. pátek	Sv. Dionýsia, biskupa, a druhů, mučedníků Sv. Jana Leonardiho, kněze
10. sobota	Sv. Gereona a druhů mučedníků
11. NEDĚLE	28. neděle v mezidobí
12. pondělí	Sv. Radima, biskupa
14. středa	Sv. Kalista I., papeže a mučedníka Sv. Markéty Marie Alacoque, panny
15. čtvrtek	Památka sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve
16. pátek	Sv. Hedviky
17. sobota	Památka sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka
18. NEDĚLE	29. neděle v mezidobí
19. pondělí	Sv. Jana de Brébeuf a Izáka Joguese, kněží, a druhů, mučedníků Sv. Pavla od Kříže, kněze
21. středa	Bl. Karla Rakouského
22. čtvrtek	Sv. Jana Pavla II., papeže
23. pátek	Sv. Jana Kapistránského, kněze
24. sobota	Sv. Antonína Marie Klareta, biskupa
25. NEDĚLE	Slavnost posvěcení kostela Nejsvětější Trojice
28. středa	Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů
31. sobota	Sv. Wolfganga, biskupa

Oznámení

Biblické katecheze

Další biblické katecheze s výkladem Janova evangelia budou následovat v sobotu 3. a 17. října ve farním sále u sv. Jana Nep.

Katecheze dětí

Katecheze dětí školního věku budou od 1. října vždy ve čtvrtek od 15.00 hod. pro skupinu mladších dětí a od 16.00 hod. pro skupinu starších dětí.

Úmysly Apoštolátu modlitby na říjen

1. Aby bylo **vykořeněno obchodování s lidmi**, které je moderní podobou otroctví.
2. Za křesťanská společenství **na asijském kontinentě**, aby s misijním duchem ohlašovala evangelium těm, kdo na ně ještě čekají.
3. Za zodpovědné a poctivé křesťany, kteří budou v církvi **dobrymi hospodáři** duchovního i hmotného bohatství.

Zápis ze zasedání Farní rady 11.9.2015

Přítomni: P. Lohel, Vít Bobysud, Václav Funda

Kostel Nejsv. Trojice

- Je potřeba vyměnit schody na kazatelnu. Byl kontaktován truhlář, který po domluvě s pí. Vackovou schody prohlédne a navrhne řešení.
- P.Lohel zaurguje vydláždění prostoru před kostelem Nejsv. Trojice u Správy pražských hřbitovů.
- Díky sponzorům bude natřen nábytek v sakristii kostela Nejsv. Trojice.

Kostel sv. Jana Nepomuckého

Vít Bobysud seznámil přítomné se stavem rekonstrukce západní stěny.

Byla vyměněna prasklá skla v oknech na západní stěně i v sakristii a kuchyňce. Byly oškrábány a natřeny okenní rámy. Vnitřní zdivo u oken bylo oklepáno a vyspraveno. Ještě bude natřeno, jakmile vyschne. Barva bude nanášena jakmile to dovolí počasí a také bude proveden test od výrobce. Barva je velmi kvalitní a výrobce udává, že nanášení barvy je možné až po min. 28 dnech zrání omítky. Do konce měsíce bude vše hotovo.

Zapsal Vít Bobysud

Zprávy z farnosti

Poprázdňinový návrat dětí

S velkou radostí jsme zaznamenali návrat dětí do obou našich kostelů a to těch „školou povinných“ i těch menších, dosud se držících v těsném a bezpečném závěsu svých rodičů, odkud pořádají často nečekané průzkumné výpady, i těch nejmenších odpočívajících ve svých zaparkovaných vozidlech. Vážíme si toho, že se naše farní společenství tak rozrůstá a prosíme naše farní dospěláky o toleranci a přijetí trochu toho neklidu, který s sebou ty „naše děti“ přirozeně přinášejí. Jejich rodiče pak prosíme, aby ten neklid dokázali udržet v rozumné míře. A všem nám vyprošujeme hojnost požehnání na naší společné cestě k Bohu!

Poděkování

Podarilo se nám vypátrat, kdo nenápadně jeden zářijový večer uklidil po malířích boční vchod do kostela sv. Jana Nep. a umožnil tak věřícím bezpečný přístup do chrámu ke slavení nedělní liturgie. Prozradíme: byl to *Mgr S. Hojek*, který neúnavně a soustavně pečuje o okolí kostela, včetně náročného udržování trávníku a v zimě odstraňování sněhu a námrazy, abychom se všichni včas a pokud možno bez úrazu dostali na bohoslužby. Za všechnu jeho práci mu velmi děkujeme a věříme, že náš Pán ho sám odmění odměnou nejvyšší!

Velké poděkování s vyprošováním stejné odměny patří i všem ostatním „úklidovým dobrovolníkům“ !

Dopisy dětí k začínajícímu školnímu roku

Milý Bože,
sem kluk. To je důležité abys mě
pochopil a moh mi pomoci.
Moje kamarádka Fanyška je
o rok starší než já. Myslíš
že je to v pořádku?

Její maminka neví že
spolu chodíme.

Díky!

Milý Pane Bože,
jde to aby člověk měl
pár špatnejch myšlenek
a byl přesto pořádně
svasej? Vážně jen pár.
Fakirky.

Tohle je dopis od Jakuba
co se snaží být jako
svatý Jakub
(8 let)

Milý Bože, kdybychom
měli kořičky jako zvířátka,
nemuseli bychom si oblékat
šaty. Neuvažoval jsi o tom
měkaly?

Kačka

Milý Bože,
proč nikdy
nejsi
v televizi?

Michal

Sv. Jan de Brébeuf a Izák Jogues, kněží, a druhové, mučedníci – památka 19. října

Dne 19. října si připomínáme skupinu osmi francouzských jezuitských misionářů, kteří v polovině 17. století působili mezi indiánskými kmeny Hurónů a Irokézů a podstoupili tam mučednickou smrt. Většina z nich pracovala a zemřela na území dnešní Kanady, tři na území dnešních USA.

*P. Jean Brébeuf
knihovna v Torontu*

Misii mezi Huróny začali františkáni v r. 1615 a v r. 1622, ale bez větších výsledků. Roku 1625 přišli do těchto tvrdých podmínek tři francouzští jezuité. Dva se vrátili zpět a zůstal jen otec **Jan (Jean) de Brébeuf**. Postupně se naučil hurónskou řeč a sestavil její gramatiku, slovník a katechismus. Důvěru Hurónů si získal trpělivým snášením těžkých podmínek a obětavou dobročinností. R. 1629 ho však zajali Angličané a s jinými Francouzi odvezli do Anglie.

Po dosažení dohody s Angličany se P. Brébeuf r. 1633 do Kanady vrátil. Doprovázeli ho otcové Davost a Daniel. Znovu otevřeli misii a postupně se k nim připojili i další jezuitští misionáři. V misii pracovali i laičtí pomocníci, většinou jako řemeslníci. Přesto Huróni dlouho odmítali křesťanskou víru. R. 1641 měla misie jen 60 křesťanů.

Od r. 1642 začali Huróny napadat Irokézové, inteligentní, ale bojovní Indiáni. Zajatce mučili a teprve pak zabíjeli. Do zajetí jim padli **P. Izák Jogues** a řeholní bratr **René Goupil** a další. Po krutém mučení byl bratr Goupil zabit. P. Joguesa zmrzačili a nechali naživu jako otroka. Po čase ho vysvobodili Holanďané a dovezli do Francie. Ale na jaře r. 1646 byl P. Jogues opět v Kanadě.

Dne 24. září se vydal na misionářskou výpravu se svým pomocníkem **Janem de La Lande** a několika Indiány. V irokézské osadě Ossernenon (dnes ve státě New York) ale byli přijati nepřátelsky a Indiáni oba misionáře po mučení zabili (18. a 19. října).

Tato smrt však oživila hurónskou misii. Huróni začali přijímat křesťanství. V roce 1648 začali toto území přepadat divocí Irokézové, kteří v červenci zabili **P. Antonína Daniela**. V březnu příštího roku napadli misijní osady sv. Ignáce a sv. Ludvíka a zabili P. Jana de Brébeuf a **P. Gabriela Lallemanta**. V listopadu nebo začátkem prosince pak usmrtili **P. Karla Garniera** a přitom jeden Hurón zabil **P. Noela Chabanela**.

Úcta těchto mučedníků byla dlouho omezena jen na jezuitský řád a na místa, odkud pocházeli nebo kde působili. Ale ve 20. století dosáhla tato úcta celocírkevní uznání. Papež Pius XI. prohlásil tyto hrdinské misionáře za blahoslavené v r. 1925 a 29. června 1930 je

prohlásil za svaté.

Na místech, kde tito mučedníci působili nebo zemřeli, jsou postaveny svatyně, kde se v létě konají poutě. V Kanadě v Midlandu u Hurónského jezera a na místě misie v Auriesville ve Spojených státech.

Podle R. Ondruše: *Blízki Bohu i lud'om, a Internetu (Santiebeati, Heiligenlexikon)*

MP

*Památník P. Izáka Joguese
na místě mučednické smrti*

Říjnové svěťce

V měsíci říjnu si připomínáme hned tři velké osobnosti - apoštolky Božského Srdce :
SV. Terezií z Lisieux, sv. Terezií z Avily a sv. Markétu Marii Alacoque.

Na **1.10.** připadá svátek **sv.Terezie od Dítěte Ježíše a Svaté Tváře** (1873-1897), panny a mystičky, učitelky Církve. V necelých 15ti letech vstoupila do kláštera karmelitánek, kde prožila většinu života v ústraní od hluku světa, ale se všemi interními proměnami a zápasy až do činného uklidnění. Přišla na to, že čím je duše menší a slabší, je tím více povolnější vůči působení milosti a více se v důvěře svěřuje Bohu. Boží láska a milosrdenství se navýsost projevíly v daru Ježíše Spasitele. Jeho přítomnost Terezie prožívala na každém kroku a v každé minutě. Věřila a milovala Ježíše - Boha, který je nade všemi, proniká všechny a je ve všech a ve všem, a to i v nemoci, bolestech a v temnotě. Trpěla po celý život stavy úzkosti, odolávala i nejsilnějším pokušením, přesto se zcela odevzdávala Boží lásce. Její odkaz i našim duším zní: "Chci lidem ukázat prostičkou cestu do nebe – cestu duchovního dětství. Chci lidem poukázat na jejich nepatrné denní úkony, chci jim říci, že mají zde na zemi jen jednu malou úlohu: totiž sypat Pánu Ježíši květiny každodenních obětí a takovou věrnou láskou si naklonit Jeho Srdce."

15.10. je den veliké svěťce – karmelitánky, mystičky, reformátorky, učitelky Církve, **sv. Terezie z Avily** (1515-1582). Vstoupila do řádu karmelu v Avile a tam se zdokonalila. Byla velkou trpítkou, stále nemocná. Snoubí se v ní genialita a svatost, duchaplnost, organizační schopnosti a energie reformátorky řádu. Platí za největší mystičku všech dob, jaká nemá dosud obdoby v hloubce duchovního života. Bůh nebyl pro Terezií nějakou vzdálenou mocí, ale Člověkem Ježíšem, k němuž chovala vnitřní přátelství. Modlitba pro ni není jen modlitba slov, nýbrž je to vnitřní modlitba, pobyt u Přítele, který nás miluje. Nejvyšší stupeň Terezie nazvala MYSTICKÝ SNATEK - duše se natrvalo spojila s Pánem, těší se Jeho přítomností i během běžných činností, aniž by byla rušena.

16.10. si připomínáme **sv. Markétu Marii Alacoque**, – mystičku, členku salesiánské kongregace sester Navštívení P. Marie (vizitantek), která se významnou měrou zasloužila o zavedení *svátku Nejsvětějšího Srdce Ježíšova*. V průběhu 17.stol. byla Francie zaplavena přemrštěnou strohostí a přísností jansenismu, pro kterou věřící ztráceli důvěru v Boha a téměř se odcizili přijímání svátostí, zvláště eucharistie. A v tomto ovzduší se od r. 1672 zjevoval sv. Markétě Ježíš Kristus, ukázal jí tajemství svého Srdce a sdělil jí důležité poselství. Tato zjevení se ještě opakovala třikrát až do r. 1675. Markéta spatřila při adoraci v klášterní kapli 27.12.1673 Božské Srdce jako rozpálenou výheň, plnou vášnivě lásky ke každému člověku. Další významné zjevení zažila v r.1674, kdy se před ní objevilo Božské Srdce na trůnu z plamenů, bylo zářivější než slunce, průzračné jako křišťál a ovinuté trnovým věncem, v němž trny znamenaly lidské hříchy, a nad ním byl kříž. Téhož roku v pátek po oktávu svátku Božího Těla se Markétě Ježíš Kristus zjevil zářící slávou, s pěti svítícími ranami. Z Jeho hrudi vyšlehovaly plameny. Pán ukázal své Srdce jako jejich živý zdroj a poodhalil tajemství své čisté lásky a její velikost k lidem. Spasitel si stěžoval na nevděk lidí, kteří na Jeho lásku odpovídají jen chladem a nezájmem. Požádal o SMÍR, náhradu toho, co druzí zanedbávají a zvláště ji povzbuzoval k přijímání eucharistie, jak často jen může, zejména v první pátky měsíce. 16.6.1675 pak Markétu požádal, aby se zasadila o zavedení zvláštního svátku ke cti jeho Srdce, a to v pátek po oktávu svátku Božího Těla. Pán Ježíš jí zároveň přislíbil dary a milosti pro ty, kteří plní lásky k Jeho Srdci, budou konat smír za hříchy, nevděk a chlad lidstva a žít podle evangelia. Markéta v následujících letech věnovala veškerou sílu a energii na šíření pobožnosti k Božskému Srdci a v r. 1684 zavedla společné uctívání Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Francouzský klérus postupně zaváděl svátek Božského Srdce ve všech diecézích. Byly tištěny první obrázky a příslušné litanie. Biskup v Langres vydal v r. 1689 první mešní formulář. Tak se rozšířila a zmohutněla úcta k dobrotě a lásce Kristově, k Jeho Božskému Srdci a připravila se půda k ustanovení svátku Nejsvětějšího Srdce Ježíšova i smírných prvních pátků pro celou církev.

M.Valentová

*Jan Chlumský: Životopisy svatých; Cyril Petruš, O.Praem: Dnes ke mně mluví;
Terezie Eisnerová, O.P.: Není láska jako láska; Ökumenisches Heiligenlexikon: Svatá Terezie z Avily;
Internet*

Pražští biskupové - 16. část

Jan Očko z Vlašimi (místo narození neznámé - 14. ledna 1480) byl druhým pražským arcibiskupem a zároveň prvním českým kardinálem. Pocházel z rodu pánů z Vlašimi. Počátkem 40. let 13. století se do popředí české zemské politiky dostávají právě páni z Vlašimi. Očkův bratr Michálek je královským purkrabím na Fürstenbergu a druhý bratr Pavel je písařem královské komory a osobní přítel Karla IV. V této době máme také první zmínky o Janu Očkovi, který se v roce 1342 stává kanovníkem svatovítské kapituly a následně je jmenován proboštem kostela Všech svatých na Pražském hradě. Zde se výrazněji spřátelil s Karlem IV., který ho jmenoval svým osobním sekretářem. Zároveň jej pověřoval různými diplomatickými jednáními. V roce 1352 se uprázdnil biskupský stolec v Olomouci a Jan Očko je na něj zvolen jako Jan VIII. Od této chvíle je vedle Arnošta z Pardubic dalším vysoce postaveným klerikem, který vykonává ty nejdůležitější diplomatické mise. Jako svědek je uveden při smlouvě mezi Karlem IV. a Norimberským purkrabím Fridrichem von Zollern (zakladatelem německého kurfiřtského a později císařského rodu Hohenzollernů). Záznam je ze svatby mezi Václavem IV. a Fridrichovou dcerou Alžbětou. Jakožto věrný přítel Karla IV., navíc velmi schopný diplomat velkého rozhledu a vzdělání, byl Karlovou první volbou na post Pražského arcibiskupa po smrti Arnošta z Pardubic. Slavnostní intronizace se odehrála 12. července 1364. Jako dík za tuto poctu nechal Jan Očko pod Vyšehradem postavit špitál pro nemocné. Od roku 1365 je udělen pražskému arcibiskupovi titul *legatus natus* s právem vizitace v diecézích Řezno, Míšeň a Bamberk. Tato funkce byla jako náhrada za Karlovo neúspěšné jednání o předání Vratislavské diecéze do správy arcibiskupství Pražského. O tom, že přátelství s Karlem IV. bylo opravdu velké, svědčí fakt, že se Jan Očko stává v roce 1367 opatrovníkem Václava IV. a o rok později, při Karlově císařské jízdě do Říma, správcem Zemí Koruny České. Za podporu při papežském schizmatu je odměněn jako první Čech v historii kardinálským kloboukem (13. září 1378). Po smrti císaře Karla IV. se zřídá arcibiskupského úřadu ve prospěch svého synovce Jana z Jenštejna. Nadále si ponechává kardinálskou hodnost, ale věnuje se již pouze pastoraci při kostele Všech svatých na Pražském hradě. Umírá 14. ledna 1380.

Jan Očko z Vlašimi se sice nerovnal svému předchůdci Arnoštu z Pardubic, ale rozhodně patří ke skvělé řadě pražských biskupů, kteří svým vzděláním a rozhledem pomáhali českým králům a císařům.

Zdroje: www.wikipedia.org, www.e-stredovek.cz

J. Vašíček

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátosti Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejně